

det Forhold, der finder Sted for en Creditor, der udlaaner sine Penge, at han, naar han først har udlaaet dem, ikke længere kan disponere over dem. Det er ganske vist og klart, men jeg seer ikke, at det gjør Sagen værre, og da jo Udvalgets Fleertal ikke vil tage Pengene tilbage, forstaaer jeg ikke den Bemærkning, der er i Betænkningen om Opsigelse, hvilken kunde forståes, dersom det var givet, at vi nødes til at tage til Reservecapitalen for at dække Udgifter, som de løbende Indtægter ikke kunne dække, og derved undgaae at optage Lån; desforuden ved jeg egentlig ikke, hvorfor de Penge, der i 1861—64 indflyede i Reservecapitalen, skulle tages fortrinsvise fremfor de Penge, som i 1858—61 ere indflyede. Jeg finder, at det ene Slags kan accurat være ligesaa godt som det andet Slags. Spørgsmaalet er her: er den lovgivende Magt bunden ved den truene Aftale eller ikke? Den ærede Ordfører har anerkjendt, at det allerede staaer i Correspondancen, at den lovgivende Magt, det vil sige ikke Rigsdagen alene, men den lovgivende Magt, Rigsdagen og Kongen, kunde træffe andre Dispositioner, som gjøre, at Forpligtelsen ikke kan opfyldes. Jeg skal endnu kun dertil gjøre den ene Bemærkning, at vi have et andet meget simpelt Middel; hele Transactionen gaaer jo nemlig ud paa Overskuddet; naar vi altsaa anvendte det, som Indtægten maatte overstige de øieblikkelige og absolut fornødne Udgifter paa forskjellige Maader til vore indre Tilstandes Fremme og Udvikling og paa den Maade spørge for, at der intet Overskud blev, saa saaldt derved den hele Historie bort. Den ærede Ordfører udtalte sig med meget Forbehold om denne Forpligtelse, som ikke saaledes kan være absolut bindende, og jeg maa oprigtig tilstaae, at det glædede mig. Jeg hører nemlig til dem, og jeg troer, at Flere end navnlig Udvalgets Mindretal bese denne Anskuelse, der mene, at vi ikke, uanset om vi ansee det truene Arrangement for heldigt eller ikke, vel tør ændre Forholdet af den Grund, at det vilde virke ligesaa skadeligt paa os, som naar en Forretningsmand, der har givet en Mand Procura for sig, var misforngiet med en af hans Handlinger, f. Ex. en

denne Handel. Det kunde maastee være vanskeligt for Privatmand at faae Handelen brudt, men Staten staaer i den Henseende noget anderledes, den kan gjøre det, men det er, troer jeg, en gammel Sætning, at man ikke netop skal gjøre Alt, hvad man kan gjøre. Den ærede Ordfører dvalede ved Indenrigsministerens Stilling til Reservecapitalen og navnlig ved, at den særlige Minister, som bestyrer Reservecapitalen, ikke kan have ubetinget Ret til at gjøre ved Reservecapitalen og dens Midler, hvad han vil, men at han maa være bunden af Hensynet til Reservecapitalens Natur og Betydning. Dertil skal jeg bemærke, at jeg aldrig har hørt den Mening fremsat, at Indenrigsministeren skulde have en aldeles ubetinget Dispositionsret over Reservecapitalen, men jeg kommer forøvrigt dog ved dette Punkt til at lægge lidt Eftertryk paa een Ting. Hvis jeg ikke hukker feil, blev det af den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds (Fischer) eller maastee det var af den ærede Ordfører, jeg erindrer det ikke rigtig, fremhævet, at det var en Disposition af enkelte Ministre og ikke af Ministeriet; ja, jeg tilstaaer, at jeg ikke kan læse Loven anderledes, end at dette er det ene Correcte i Forretningsgangen: Reservecapitalen er efter Loven henlagt under Indenrigsministeriets Bestyrelse og Drefundsfondet er henlagt under Finantsministeriets Bestyrelse, saa at det i Hensyn til selve Ordene er naturligt, at Ministrene foretage de Handlinger, som de i Embedsmedfør kunne foretage med Hensyn til dette Reservecapital og til Drefundsfondet, og foretage dem uden at henvende sig til Hans Majestæt derom og altsaa ogsaa uden at forelægge Spørgsmaalet for Statsraadet. Den ærede Ordfører kom imidlertid til det Resultat, at han ikke kunde finde Andet, end at den naturlige Begrænsning, som Forholdene medføre for Indenrigsministerens Dispositionsret over Reservecapitalen, var bleven overskredet ved Transactionerne, og han fremhævede da navnlig fire Punkter; det ene er allerede omtalt, at Overskuddet skulde overgives til Reservecapitalen, hvilket den ærede Ordfører ikke vidste var skeet, men jeg troer, at det er skeet; dernæst hittede den ærede Ordfører, at Transactionerne ikke stode i Forbindelse med